

10 RUNOA

teoksesta *Kärhi*, Poesia 2019

Sinivalaalla on henkilöauton kokoinen sydän, joka hakkaa.

Joka yö, vaikka olisin vielä hereillä
ja vaikka todellisuuteen on vaikeinta luottaa

Tuhat miljoonaa tonnia eläimiä
nousee pimeältä vyöhykkeeltä matalampiin vesiin

On surullisia kertomuksia, jotka päättyvät hyvin
On onnellisia kertomuksia, jotka alkavat hyvin

Ei tuntemattoman tarvitse vielä tuntua miltään

Satojatuhansia kilometrejä pelkkiä mustia koskettimia
eikä yhtään kättä, joka ylttäisi koskettamaan niitä

Ontto lohdullisuus, joka sanomatta jättämisestä avautuu

tuskin lohduttaa ketään toista. Suuaukon lähellä
olevalla alueella, jota päivänvalo vielä valaisee
onnellisuudesta melkein näkee läpi

Sitä kutsutaan hämyalueeksi
Olin melkein jo siellä

Jo kymmenen kilometrin korkeudessa
konkreettisesta alkaa tulla käsittämätöntä

taivaalla ei ole yhtään lintua.
Mitä se linnulla

On portaat, joita ei halua käyttää.
Ne vievät alas ja loppuvat sinne

On pelkoa, kuten pelottaa hypätä
mutta myös tyhjyyttä, joka ei yritäkään edeltää mitään

Kuten sinä et edeltänytkään mitään

Ensimmäinen vaihe: maailmankaikkeuden jäähtyminen
on vaihe, joka ei pääty koskaan

Kaikki painava, kuten komeetat ja syyllisyys
otetaan tosissaan paljon helpommin kuin ilo

Täällä avaruudessa on kellon ympäri mustaa

kierrämme toisen tai kolmannen sukupolven tähteä.
Valaisevat yöpilvet valaisevat

Jo yksikin huonekasvi auttaa lievittämään yksinäisyyden tunnetta.
Monta huonekasvia kiipeää lomittain yötaivaan alla.

On liehuttava kokonaisena tuulessa, kun on rikki
On lyhytnäköistä vain olla kuten on, kun on rikki

Jos tietää osoittaa yhden ilmansuunnan, tietää osoittaa ne kaikki
Jos haluaa yhden äänen, olisi suostuttava kuulemaan ne kaikki

Toistuu samanlaisena se, minkä piti olla ainoaa ja haurasta

Pöllöt nukkuvat elävien puiden sisällä ja ihmiset
elävät ja nukkuvat kuolleiden puiden sisällä

Jos se räjähtää mutta sillä ei ole kiire

on se luultavasti vakavaa.

Mutta lähemmäs voi paitsi tulla, myös mennä

ja samalla hetkellä, kun luulee nähneensä silmun
paikassa, jossa ei silmuja vielääkään ole

ehti jo tulla todistaneeksi itselleen
että kykenee myös uskomaan sen olevan totta.

Köynnös luo painoa tyhjistä
Köynnös menee koko ajan pitemmälle ulos

Vaahdotuksessa kultaa, rikkiä ja kuparia sisältävät mineraalit
tarttuvat ilmakehään ja nousevat pintaan

Minulla on kymmenen sormeja joilla koskea sinuun,
jokaisella vähän eri kohtaan

6 RUNOA**teoksesta *Pieniä kovia nuppuja*, Poesia 2014**

yksi maailmanloppu kaikkien maailmanloppujen joukossa.
Yksi matkustaja kaikkien yksinäisten ruuhkassa
sama geneerinen tienvarsimaisema: ojassa
tiheää puskaa koivuja risuja puskaa.

Kun pitäisi antaa kaikkensa kun on viimeinen ilta
joka ilta: kun kerran päätettiin kävellä maaliin,
nyt kävellään maaliin

Meitä odottamaan seisahtuneet räjähdykset
syöksykierteeseen jähmettyneet lentokoneenpalaset
pienet puutarhat, joita niihin on alkanut kasvaa

miten sellaiseen kiintyy: vain yksi maailmanloppu
tämä minun omani, vihreänkeltainen
tiheää puskaa koivuja risuja puskaa

nurmikko täynnä risuja ja valkoisia terälehtiä
erään huimauskohtauksen maalliset jäännökset.

Kuten oli kohtuuttoman aikaista herätä
hoitelee syksy ensin yhden puun merkiksi muille

ja kun yhtäkään kukintoa ei ole jäljellä

jos kertoo lapselle ettei tämän elämässä ole mieltä
tämä silloin kuvittelee että on olemassa mieli

tuuli on irrottanut muurahaiset maasta
Varjot, joita muodostuu aina samassa kohdassa siltaa
vedenalaiset valonheittimet kun kävelen kotiin

Nyt kun on niin, että meidän on joka tapauksessa kuviteltava tulevaisuus

kun valot palavat joka tapauksessa läpi yön
olen aika varma että tuntuu joltain
ja kävelen kotiin. Rastas laulelee,

irrallaan tuulessa pikkuinen sukupolvi

ukkospilvi kiittää kaukana merellä
purjeita tummuu sen tieltä, vielä
en aio takaisin. Tietynlainen pyyteettömyys
että vettä on tarpeeksi kaikkien veneiden alle
ja niille jotka lentävät mannerten väliä
joku luoto jolla levätä.

Entä jos lokkien huuto on se, mitä ne haluavat sanoa?

Että hakeutuu eristyksiin
silläkin uhalla että menettää yhteyden lopullisesti

Kolmesta prosentista elävistä hanhista kantaa kehossaan haaleja

Oli pitkään ihmeellistä. Sitten avaruus
oli enää pelkkä valtava avaruus

ambulanssin äänessä kaikki mitä tarvitsee muistaa

totuus aamuista kun hän sulkee oven perässään.
Viimeistään tänään on ruvettava rakentamaan
kaikenlaisia tehtaita etteivät linnut loppuisi kesken

ja kun hän itkee: kirjatut näköhavainnot
siitä mitä tulemme menettämään
kaikki mikä lentää, päivät jotka huojumme
vierekkäin niin kuin huojutaan pianojakkaralla
jonka tulemme menettämään

5 RUNOA

teoksesta *Salakuljetuksia* ('Smugglings'), Poesiavihkot 2021

Hetkeä ja horjahdusta myöhemmin
käyn itseltäni salaa surun luona
Sinäkin olit kuorinut appelsiineja siellä
Appelsiininkuoria ja tilaa sen tilalla
ruohon ja hukatun tilalla

Välillä levossasi vaaleankeltainen
leviää nurkkiin ja nähdyksi tuleminen
tekee varjoista selvää ja onnettomin
on se, johon surukaan ei tartu

Jostain värinokkosten ja toivomusten seasta
varisi tarpeettomaksi käynyttä varmuutta
asioiden järjestyksestä ja sävystä: pian
sekin on uuden avautuvuuden humusta

Korkeisiin ja ihanan asumattomiin kohtiin
paistaa kun katsot

Ehkä ääneen ei tarvitse sanoa, ehkä siihen
voi ripustaa lepattavia lainausmerkkejä,
osumien reunuksia. Osut. Se osuu

ja elohiiri harkintakyvyssä, heti vasemman
kainalon vieressä, pysyy

Lähemmäs, hitaammin, aaveet
eivät yletä neuvomaan jos toiveet
eivät hetkeksikään hellitä huomiotaan
meistä ja loittone pois
Rakkaudesta, kärsivällisyydestä aaveet
sanokaa jotakin jo